

Halina Dobrzańska

Mysławczyce, st. 1, gm. Proszowice,
woj. krakowskie, AZP 100-61/112

Informator Archeologiczny : badania 26, 23-24

1992

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

ceramicznego także sierp brązowy — analogiczny do odkrytego w 1991 r. Tegoroczne odkrycie jest o tyle cenniejsze, że sierp pochodzi z zespołu zwartego (odkryty w 1991 r. został znaleziony w warstwie ornej). Oba okazy wstępnie można datować na III okres epoki brązu. Na omawianym wykopie wystąpiło ok. 100 wytworów kamiennych, w tym kilkanaście charakterystycznych narzędzi dla kultury janisławickiej.

Na wykopie najdalej wysuniętym na wschód odsłonięto fragm. krzemienicy, którą należy odnieść do zespołów janisławickich. Na wykopie tym odsłonięto również 12 obiektów, których zawartość stanowiła głównie ceramika, przeważnie kultury lużyckiej III fazy grupy tarnobrzesckiej, której niemal w każdym obiekcie towarzyszyła ceramika kultury trzcinieckiej. Z wykopu tego pozyskano także ceramikę kultury grzebykowej, kultury amfor kulistych i Chłopice–Veselé.

W sumie na 7 wykopach wystąpiło 25 obiektów. Z zabytków wydzielonych poza sierpem i fragm. tygla odlewniczego wystąpił paciorek gliniany i blaszka brązowa.

Planuje się kontynuację badań.

Łęg, st. 3, gm. Połaniec, woj. tarnobrzesckie patrz wczesne średniowiecze

---

Mysławczyce, st. 1
gm. Proszowice, woj. krakow-
skie
AZP 100–61/112

Polska Akademia Nauk Instytut Archeologii i Etnologii Oddział w Krakowie

Badania prowadziła dr Halina Dobrzańska. Finansowane przez Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków Archeologicznych w Krakowie, Instytut Archeologii i Etnologii PAN oraz Urząd Miasta i Gminy w Proszowicach. Kontynuacja badań z lat 1988–1991. Wielokulturowa osada z epoki neolitu, brązu i okresu rzymskiego.

Stanowisko położone jest na południe od zabudowań wsi, na cyplu nadzalewowej terasy lewego brzegu Szreniawy. Cypel ten ma dwie kulminacje, w części zachodniej i wschodniej, rozdzielone łagodnym obniżeniem. Materiał zabytkowy na powierzchni stanowiska zajmuje obszar ok. 8 ha i koncentruje się w rejonie zachodniej kulminacji cypla, zwłaszcza na jego stokach opadających w kierunku doliny zalewowej. Szczególnie obficie występuje także w obniżeniu między obiema kulminacjami.

W ciągu pięciu sezonów wykopaliskowych przebadano obszar 440 m², rejestrując 105 obiektów przy miąższości warstwy kulturowej od 40 do 160 cm.

1. Z epoką neolitu należy łączyć 3 zespoły cyklu lendzielsko-pułgarskiego, w tym grób 1/90, będący szkieletowym pochówkiem osobnika płci męskiej. Wyjątkowo dobrze zachowany szkielet ułożony był na prawym boku, z głową na południe; w wyposażeniu był pucharzek na pustej nóżce i czarka.

2. Większość obiektów to pozostałości osad z epoki brązu. Do kultury mierzanowickiej należy 6 odkrytych zespołów, przy czym drobne fragm. ceramiki tej kultury występują często w zespołach innych kultur, a zwłaszcza trzcinieckiej. Z tą ostatnią można łączyć aż 34 obiekty, wśród których na szczególną uwagę zasługuje obiekt 29/90, będący trapezowatą jamą, w wyposażeniu której odkryto naczynia wskazujące na silne oddziaływanie zakarpacie. Podobnego kształtu był obiekt 84/92, na dnie którego złożone zostały szkielety zwierząt domowych — ostatni z nich został częściowo uszkodzony przez prostokątny, płytki obiekt 93/92, o płaskim dnie z dołkiem posłupowym, należący do tej samej kultury. Wśród zabytków ruchomych kultury trzcinieckiej na uwagę zasługuje brązowa szpila uchata; z jedną z dwu wspomnianych wyżej kultur należy łączyć 2 szpile kościane o płaskich główkach z wywierconymi otworami.

Na czas trwania kultury lużyckiej przypada 13 zespołów, natomiast pozostałe 19 można jedynie ogólnie datować na epokę brązu.

3. Kulturę przeworską reprezentuje 10 obiektów datowanych na późny okres rzymski. Do

najważniejszych należy budynek 1/89, o powierzchni ok. 61 m², wgtębiony w ziemię, na planie wydłużonego prostokąta z dwoma rzędami słupów; w części południowej obiekt ten poszerzony został o 2 zbudowane symetrycznie po obu jego stronach prostokątne aneksy o powierzchni ok. 7,5 m² każdy. Wartość naukową omawianego budynku podnosi fakt znakomitego zachowania polepy konstrukcyjnej, pozostałej in situ po pożarze obiektu, co w przyszłości ułatwi jego rekonstrukcję. Również nietypowo dla chat kultury przeworskiej prezentuje się seria ceramiki pochodzącej z tego obiektu, która w 100% została wykonana na kole garncarskim. Znalaziono tu także ciosłę żelazną, dużą ilość kości zwierząt domowych z przewagą bydła oraz zwęglone kawałki drewna, będące zapewne pozostałością konstrukcji budynku. Na wschód od niego zaobserwowano ślady obiektu gospodarczego?, który wyznaczały słupy. Ujawniono tu znaczną ilość fragm. naczyń zasobowych, dużych kości zwierząt, w tym 2 czaszki koni, a także trójwarstwowy grzebień zdobiony i drobne narzędzia. Między obydwoma obiektami, na osi równoległej do ściany wschodniej budynku 1/89 ujawniono 3 płytkie, owalne jamy, zawierające kości zwierząt domowych, fragm. naczyń zasobowych oraz kamienie.

Budynek 92/92 został odsłonięty częściowo. Ma on 7 m dł., a na ok. 80 cm od powierzchni ziemi ujawniono poziom jego użytkowania. Równoległe do osi obiektu biegnie rząd 4 słupów.

Do istotnych znalezisk ruchomych z okresu rzymskiego należą 3 denary Trajana, Hadriana i Antoniusa Piusa oraz antoninian Klaudiusza II, fragm. naczynia terra sigillata, zapinka AVI158 oraz duża ilość drobnych narzędzi z żelaza, brązu i kości. W materiale ceramicznym zdecydowanie dominują naczynia wykonane na kole garncarskim.

Materiały są przechowywane w Pracowni Archeologicznej Instytutu Archeologii i Etnologii PAN w Igołomi.

Badania będą kontynuowane.

Nowa Sikorska Huta, st. 2
gm. Stężycza, woj. gdańskie
AZP 15-38/-

Muzeum Archeologiczne w Gdańsku

Badania prowadził mgr Mirosław Fudziński. Finansowane przez Muzeum Archeologiczne w Gdańsku. Cmentarzisko kurhanowe z wczesnej epoki brązu.

Badania miały charakter ratowniczy i podjęte zostały, kiedy inspekcja stanowiska stwierdziła wybieranie kamieni z jednego z kurhanów.

Przebadano obszar o powierzchni ok. 20 m². Sam kurhan miał 4 m śr. i ok. 60 cm wysokości. Pod naruszonym brukiem kamiennym znajdowały się porozrzucone liczne płyty kamienne ze śladami ciosania — niewątpliwie pozostałości komory grobowej. W środku kurhanu wystąpił ślad niewielkiego prostokątnego wkopu, z dna którego zebrano liczne drobne fragm. węgla drzewnego. Materiał ten zostanie przekazany do analizy C₁₄. Znalaziono tylko kilka fragm. ceramiki. Na tej podstawie można datować przebadany obiekt na wczesną epokę brązu.

Dokumentacja i materiały znajdują się w Muzeum Archeologicznym w Gdańsku.

Badania powinny być kontynuowane.